

РЕШЕНИЕ

№ 6722

гр. София, 25.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6631** по описа за **2020** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Л. Й. К., чрез процесуалния си представител адв. Е., срещу решение № 12033 от 15.01.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 8-ми състав по НАХД № 13177/2018 г.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и при явна несправедливост на наложеното наказание - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Посочва се, че е допуснато съществено различие между акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателното постановление /НП/ по отношение на описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено. Освен това по делото липсвали доказателства, че на въпросния пътен участък да има въведено ограничение на скоростта, въведено с пътен знак В26, нито пък за конкретната стойност на скоростта, означена с този знак. Приема се, че е налице и разминаване между фактическото описание на нарушението, съдържащо се в НП и дадената му в същото правна квалификация, която би следвало да бъде в корелация с нормата на чл. 21, ал. 2, а не на ал. 1 от Закона за движението по

пътищата /ЗДвП/. Счита се, че още при съставяне на АУАН е допусната неяснота в административнонаказателното обвинение, тъй като нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е обвързано с нормата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от закона, която обаче не съдържа в себе си правило за поведение. Оспорва се начинът, по който била установена категорията на пътното превозно средство. Твърди се, че е налице разминаване между лицето, издало наказателното постановление и това, което го е подписало. Оспорва се и фактът, че НП е издадено от компетентен орган, тъй като липсвало доказателства за упълномощаване. Сочат се аргументи за това, че неправилно са определени контролните точки, които се отнемат на водача на процесното МПС и си посочват разпоредби, според които не би следвало изобщо да се отнемат контролни точки за твърдяното нарушение, което е следвало да бъде изрично отразено в текста на НП. Не било взето предвид от страна на СРС, освен това, че наказанието е явно несправедливо, тъй като при съставяне на АУАН и издаване на НП от измерената от АТСС скорост не е приспадната максимално допустимата грешка за съответния тип средство. Посочва се, че районният съд не е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Според касатора, представените от наказващия орган доказателства не установяват всички релевантни за съставомерността на деянието факти и обстоятелства, а непредставянето на доказателства има за последица недоказаност извършването на санкционираното с НП деяние. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени решението на СРС и да отмени наказателното постановление.

Ответникът – СТОЛИЧНА ДИКЕРКИЦЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, ОТДЕЛ „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“, редовно призван, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение № 12033 от 15.01.2020 г. по НАХД № 13177/2018 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 8-ми състав, е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № 18-4332-011315 от 14.06.2018 г., издадено от заместник-началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Л. Й. К., на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 700 лева, и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Е. М. Б. и А. Д. Б., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че Л. Й. К. е извършила нарушение по смисъла на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК приема за доказани и

установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД и въз основа на тях е възприел следната фактическа обстановка:

На 25.02.2018 г., около 15.31 ч., Л. К. в [населено място], по [улица], управлявала лек автомобил „Х.“, модел „ЦРВ“ с рег. [рег.номер на МПС], като се движела в посока от Телевизионната кула към Посолството на Република Румъния. Срещу плувен комплекс „М. Л.“ преминала със скорост от 101 км/ч., при ограничение на скоростта от 50 км/ч. в населено място. Същата била засечен с техническо средство видеосистема заснемащо дата, час, място, скорост и регистрационен номер на моторното превозно средство. Контролният орган е констатирал нарушение на правилата за движение по пътя, като на 30.05.2018 г. К. К. – собственик на моторното превозно средство попълнил декларация, в която отразил на 25.02.2018 г. Л. К. да е управлявала моторното превозно средство. На 14.06.2018 г. въз основа на събраните в производството материали бил съставен АУАН, бл. № 504062. В същия било посочено, че К. се е движела с превишена скорост от 101 км/ч., при ограничение от 50 км/ч., за населено място за управляваното моторно превозно средство, като скоростта е измерена с техническо средство радар. Констатираното нарушение е квалифицирано като такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Впоследствие, при идентично описание на извършеното нарушение и обстоятелствата, при които се твърди да е извършено нарушението, е съставено НП.

Първоинстанционният съд е събрал доказателства за това, че към датата на извършване на нарушението /25.02.2018 г./, стационарната автоматизирана система „S. L. E. 400“ № 003059047BA3 е преминала последваща периодична техническа проверка на 03.10.2017 г., като срокът на валидност на проверката е до месец октомври 2018 г. С оглед на това, съдът изцяло кредитира приложения снимков материал към процесното НП като годно доказателствено средство. От същите се установява видът, марката и регистрационният номер на управлявания автомобил, както и измерената скорост – 101 км/ч. От приложените по делото справки от Столична община и схеми за организация на движението на процесния пътен участък се установява, че към момента на извършване на нарушението – 25.02.2018 г., мястото на извършване на нарушението е било регулирано с пътен знак „E24“ /скоростта се контролира с радар/камера/ непосредствено преди началото на обхвата на автоматизирано техническо средство, с което е спазена разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 7 от ЗДвП /действаща преди изменението с ДВ, бр. 54 от 2017 г./ От същата справка на Столична община се установява, че процесният участък от платното за движение не е бил регулиран с допълнително поставен знак относно скоростта на движение, поради което максимално позволената скорост на движение е 50 км/ч. съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

При правилно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 8-ми състав фактическа обстановка настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като същото е постановено при правилно прилагане на материалния закон и при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП урежда правото на контролните органи, при установяване на нарушения на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи. В съответствие с легалната дефиниция, дадена в § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, автоматизираните технически средства и системи могат да бъдат стационарни и мобилни. Условието и реда за използване на автоматизираните технически средства и системи за контрол на правилата за

движение по пътищата са регламентирани в Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата /Наредбата № 8121з-532/2015 г./. В съответствие с чл. 7 от Наредбата № 8121з-532/2015 г. /отм. - ДВ, бр. 6 от 2018 г., в сила от 16.01.2018 г./ местата за контрол с мобилни и стационарни автоматизирани технически средства и системи се обозначават с пътен знак Е24 и се оповестяват чрез средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на вътрешните работи, като пътният знак Е24 се поставя преди мястото за контрол във всяка посока на сработване на автоматизираните технически средства и системи, а при указване на мястото на контрол с преносим пътен знак Е24 разположението му се документира със снимка. Настоящата касационна инстанция намира, че въпреки отпадане на посоченото изискване към датата на извършване на нарушението, при постановяване на съдебното решение СРС е положил усилия и е събрал доказателства, че е бил налице пътен знак в процесния участък към датата на установяване на нарушението. Установя са също, че в конкретния случай е използвано техническо средство стационарна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътните нарушения тип S. L. E. 400, данните от което са подробно описани, в издаденото и оспорено наказателно постановление. Безспорно установено е по делото, че техническото средство е преминало последваща проверка за техническа изправност и към датата на засичане на превишената скорост е било годно за използване и удостоверяване на данните, които е отразило, т. е., нарушението е установено с годно техническо средство, преминало през задължителната техническа и метрологична проверка. Законът за измерванията /ЗИ/ определя, че органи на управление в областта на измерванията са председателят на Българския институт по метрология и председателят на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор. Съгласно чл. 10 от ЗИ Български институт по метрология като юридическо лице към министъра на икономиката на бюджетна издръжка със седалище С. е специализиран за изпълнение на функциите по този закон, включващи: осъществяване контрол на средствата за измерване и извършване на метрологична експертиза на средствата за измерване. Метрологичният контрол на средства за измерване обхваща контрол на средства за измерване, които са одобряване на типа на СИ, първоначална проверка на СИ и последваща проверка на СИ. Разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от Наредбата № 8121з-532/2015 г. определя, че след изтичане срока на първоначалната проверка АТСС преминават последваща проверка от Българския институт по метрология или от лица, оправомощени от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор.

С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС. Установена е скорост на движение с 51 км/ч. повече от максимално позволената в рамките на населено място скорост от 50 км/ч. В чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е предвидено, че за превишаване над 50 км/ч. нарушителят се наказва с глоба от 700 лева и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч глобата се увеличава с 50 лева. Неоснователно е направеното от касатора възражение за това, че е допуснато съществено различие между АУАН и НП по отношение на описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Това, че в НП е дадено допълнително обяснение, че ограничението на скоростта в населеното място от 50

км/ч. е въведено с знак В26 не би могло да обърка по някакъв начин нарушителя, който много добре е следвало да знае, дори и без наличието на изричен знак, каква е позволената за движение скорост в рамките на населеното място. Правилна е и дадената правна квалификация на нарушението. Разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП е приложима само в случаите, когато с изричен пътен знак се посочва скорост, различна от тази по ал. 1 на същата разпоредба. В настоящия казус безспорно се установява движение в рамките на населеното място и липсата на изричен пътен знак, който да показва различна допустима стойност на движение от тази по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Това, че в АУАН е направена привръзка между нарушената норма на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и тази на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП /цитирана по-горе/ по никакъв начин не е внесла неяснота, както се описва в жалбата, относно административно-наказателното обвинение, а само е дадена пълнота за правомощията на контролните органи при установяване на нарушения по ЗДвП да ползват технически средства или системи. Относно категорията на процесното МПС, то съдът намира за безспорно доказано, че в случая става въпрос за лек автомобил, факт, който е бил установен още към момента на извършване на нарушението при извършена проверка за регистрацията на автомобила. Описанието в последната напълно съответства на определението, дадено в чл. 150а, ал. 2, т. 6 от ЗДвП, за МПС-та, които според характеристиките си попадат в кръга на превозни средства категория В по закон. Липсват представени по делото доказателства, които да оборват този факт.

Неоснователно е и направеното в жалбата възражение за некомпетентност на издателя на НП. Видно от приложената по преписката заповед № 81213з-515/14.05.2018 г. министърът на вътрешните работи е делегирал правомощия на заместник-началника на ОПП при СДВР да издава наказателни постановления по ЗДвП /т.2.6/. Съобразно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната, от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица съобразно тяхната компетентност. От приложените заповед № Р121К-3495/02.09.2016 г. и акт за встъпване в длъжност несъмнено се установява, че именно издателят на НП К. е бил назначен и е изпълнявал длъжността на заместник-началника на ОПП при СДВР към този момент.

По отношение на контролните точки, съдът следва да посочи, че разпоредбата на чл. 157, ал. 3 от ЗДвП делегира на министъра на вътрешните работи правомощия с наредба /Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г./ да определя максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, както и списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение. Съгласно нормата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г. контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Отнемането на точките е последица именно от влязло в сила наказателно постановление. Броят на контролните точки и отнемането им не представлява административно наказание, а имат отчетно-статистическа функция за извършените от водача нарушения, по които има влязло в сила наказателно постановление, като същите не подлежат на съдебен контрол в производството по оспорване на НП.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО

РЕШЕНИЕ от 15.01.2020 г. на СРС, НО, 8-ми състав е ПРАВИЛНО на основание чл. 348 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, IV Касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № № 12033 от 15.01.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 8-ми състав по НАХД № 13177/2018 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.